

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 11 0 К 009197 13 Кж 2
Бања Лука, 13.11.2013. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Драгомира Миљевића, као предсједника вијећа, др Вељка Икановића и Горане Микеш, као чланова вијећа, уз учешће записничара Софије Рибић, у кривичном предмету против оптуженог Д. Л., због кривичног дјела ратног злочина против цивилног становништва из члана 142. став 1. у вези са чланом 22. Кривичног закона Социјалистичке Федеративне Републике Југославије, одлучујући о жалби његових бранилаца изјављеној на рјешење Окружног суда у Бањој Луци бр. 11 0 К 009197 13 К од 04.11.2013. године, у сједници вијећа одржаној дана 13.11.2013. године, донио је

Р Ј Е Ш Е Њ Е

Одбија се, као неоснована, жалба бранилаца оптуженог Д. Л. изјављена на рјешење Окружног суда у Бањој Луци бр. 11 0 К 009197 13 К од 04.11.2013. године.

О б р а з л о ж е њ е

Рјешењем Окружног суда у Бањој Луци бр. 11 0 К 009197 13 К од 04.11.2013. године након доношења првостепене пресуде продужен је притвор против оптуженог Д. Л., због кривичног дјела ратног злочина против цивилног становништва из члана 142. став 1. у вези са чланом 22. Кривичног закона Социјалистичке Федеративне Републике Југославије (у даљем тексту: КЗ СФРЈ) из разлога прописаног у члану 197. став 1. тачка а) Закона о кривичном поступку Републике Српске (у даљем тексту: ЗКП РС), тако да може трајати најдуже 9 (девет) мјесеци.

Против овог рјешења благовремено су изјавиле жалбу његови браниоци Ј. Ј. и Ј. И., адвокати из Б. Л., због битне повреде одредаба кривичног поступка и погрешно утврђеног чињеничног стања, са приједлогом да се жалба уважи, рјешење преиначи и притвор укине.

Након испитивања побијаног рјешења у вези са жалбеним приговорима овај суд је одлучио као у изреци из слjedeћих разлога:

Против оптуженог је продужен притвор који је ранијим рјешењем продужен из притворских разлога садржаних у члану 197. став 1. тачка а) ЗКП РС, а што је суд прихватио као основ за ново продужење и у образложењу свог рјешења детаљно објаснио. Зато када се притвор продужава из разлога због којих је раније одређен или продужен, а у изреци рјешења се не наведе тај

основ, већ се то јасно и одређено учини у образложењу побијаног рјешења, не може се сматрати да је таква изрека неразумљива, као што то жалба покушава да представи.

Утврђујући опасност од бјекства првостепени суд је утврдио да је оптужени после боравка у притвору на В. код П. и саслушања на околности извршења кривичног дјела још 1993. године напустио територију РС. Од тада је боравио на територији РЦГ и РС 1, одакле је након проналаска по потјерници која је за њим расписана и екстрадиран. Овакво понашање оптуженог послије извршења кривичног дјела према околностима и понашању сасвим се оправдано има сматрати као бјекство и скривање. Када се ове околности повежу са чињеницама да он нема стварно пребивалиште у РС (у К. је само пријављен), нема родбинске повезаности (са братом није у добрим односима), нема некретнина и стана, а двадесет година је живио у С. и сада је осуђен на казну од девет година за тешко кривично дјело, оправдано првостепени суд цијени да оне указују на опасност од бјекства. Тиме је у свему испуњен услов да се оптуженом притвор и продужи из ових разлога, а примјеном цитиране законске одредбе. Ради тога супротне тврдње жалбе, засноване на потреби позивања од стране суда и слично, губе своју увјерљивост и основаност.

Из наведених разлога ваљало је примјеном чл. 337. ст. 3. ЗКП РС, жалбу бранилаца оптуженог одбити као неосновану.

Записничар
Софија Рибич

Предсједник вијећа
Драгомир Миљевић

За тачност отправака овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић